

ξιπάζουνται μὲ τὶς παπαρδέλες μας. Θέλουν νὰ ίδουν φῶς—θέλουν νὰ ίδουν ἔργα. Κ'έργα μεῖς δὲν τοὺς δείχνουμε, ἀφοῦ μὲ τὰ κωμικώτατα κι' ἀντιπατριωτικώτατα καμόματά μας τοὺς φωνάζουμε κάθε στιγμὴ πᾶς ἡ Ἑλλάδα πάει, ἔσβυσε πιὰ ἀπὸ τὸν κόσμο.

Μιλάει ὁ Καζάζης στὸν Εύρωπο. Μὰ μιλάει καὶ στὸν Ἑλλάδα ὁ Μιστριώτης κι' ὁ Χατζιδάκης καὶ τόσοι ἄλλοι ἀκόμα, σᾶν κι' αὐτοὺς, Φαμφαρόνοι καὶ Ἐθνοκάππλοι. Καὶ μιὰ κουδέντα τῶν τελευταίων—ἄλλοιμον!—εἶναι ἵκανη νὰ σεύσῃ τὸν φωνὴν ἐκατομμυρίων Καζάζηδων. Γιατὶ οἱ Καζάζηδες ἀντιπροσωπεύουν, στὰ μάτια τῶν Εύρωπαίων, τὰ λόγια—ἔνω ὁ Μιστριώτης κ' ὁ Χατζιδάκης τοὺς δείχνουν τὰ ἔργα δλοφάνερα.

Τί φωνάζουμε κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ γιὰ τοὺς Βουλγάρους, ὁ Πανέλληνες; Εἶναι πάντοτε καλύτεροι ἀπὸ μᾶς ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἔνα Μιστριώτη νὰ παρουσιάζῃ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὸν πατρίδα τους γιὰ καινούργια "Ἄβδηρα!"

ΟΡΙΣΤΕ

καὶ μιὰ τρανὴ ἀπόδειξι σ' ἑκείνα ποῦ λέγαμε ὅταν παρεστάθηκε ἡ «Ἀντιγόνη» κ' ἡ «Ὀρέστεια», πῶς δὲν ἔφταιγε δηλ. ἡ γλώσσα ἡ δημοτική, γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἔγινε, ἀλλὰ ἡ κακὴ κι' ἀσυνείδητη μετάφρασι.

Σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἀπὸ κείνες ποῦ ἐδημοσίεψαν τὶς μεγαλύτερες ἀνοτήσεις γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζῆτημα, ἐτυπώθηκαν μὲ μεγάλα γράμματα τὰ λόγια αὐτὰ γιὰ τὴν μετάφρασι τοῦ «Χειμωνιάτικου παραμυθιοῦ» τοῦ Σαΐκηπηρ:

«... Ἡ γλώσσα τῆς μεταφράσεως τοῦ «Χειμωνιάτικου παραμυθιοῦ» μᾶλλον εἰς τὸν δημοτικὸν ἀποκλίνουσα εἶναι ἀρκετὰ καλὴ καὶ σύμφωνη πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου».

Εἴπατε τίποτα;

ΠΕΘΑΝΕ

στὰ Παρίσια τώρα τελευταία ὁ Αἰμιλίος Λεγκράν. Γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ, μεγαλὸ κακὸ ὁ θάνατός του. Γιατὶ ὁ Λεγκράν ὅταν ἀπὸ τοὺς λίγους ἑκείνους κ' ἐκλεχτοὺς ἔνοντας ποῦ ἀφιέρωσαν δλόκληρη τὴν ζωὴν τοὺς διδάσκοντες καὶ συγγράφοντες, γιὰ νάποδειξουν στὸν κόσμο πῶς ἡ Ἑλλάδα δὲν εἶναι μονάχα ἔνα πλούσιο ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο κ' ἔνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο «ἐργάσιας δόξης καὶ προγονικῆς εὐκλείας» ἀλλὰ τόπος ζωντανὸς πούχες παρὸν καὶ θάχη καὶ μελλον—ἄν τὸ θελήσῃ κι' ἀν κατορθώσῃ

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΔΟΙ

JUDAS ERRANT

ΜΙΣΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ ΣΤΟΜΑΝΤΡΙ...

— "Αμ ποῦ θυμάσαι τοῦ λόου σου τὴς καλοσύναις π' κάνεις! Μήνα ξέρ' τὸ ζερβί σ' τι κάν' τὸ δεξί; Δὲν ήσουνται σ' τὸν Όροπό, ἔνα Μάτη, μὲ τὸν Παππαρηγόπουλο, καὶ σούρθα μιὰ νυχτιὰ μεσαφίρης ἀρρωτούς; ἡμουνά ξενάκι, διαβάτης, κι' εἶχα θέρμ' ποῦ πήσαι γόνα, ντελίρου σωστό. Ποζδὸς νὰ μὲ πάρ' σπίτ'; ποιὸς νὰ μ' δώσ' γιατρικό; ποιὸς μιὰ ψίχα ζιμάκι; ποῦ παραδεις; τίπτα, τίπτα! Βρέθηκες τοῦ λόου σου, χριστιανὸς σουστός, καὶ σώθηκα. Τ' ἀκοῦτ' ὄρε; ἔνα μηνα μ' εἶχε φόρτωμα καὶ δὲν βαρυγάρισε, καὶ δὲν ἔθετε ἀλλοιε νὰ βάλ' ἀπόνω μου τὸ χέρ'!..."

νάρηθή γιὰ λίγο τοὺς ἐθνοπνήγτες δασκαλους καὶ νὰ πάψῃ νὰ θρέφεται: ρακανίζοντας τὰ ὄστα τῶν προγόνων του.

Γιὰ τὸν Λεγκράν θὰ γραψουμε σ' ἄλλο φύλλο περισσότερα.

ΤΑ ΣΥΧΑΡΗΚΙΑ ΜΑΣ

στὸν «Πύρρο». Στὸ φύλλο τῆς περισμένης Κυριακῆς ἀναδημοσίεψε ἀπὸ τὸν «Νουμᾶ» τὸ δρῦθρο τοῦ Ἐφταλιωτοῦ «Φαναριώτες κι' Ἀρβανίτες» καὶ δὲν φοβήθηκε νάποκαλέσῃ τὸν ἀκριβό μας συνεργάτη «Ἐθνικὸν συγγραφέα».

Κ' ὁ «Πύρρος» παρακαλοῦμε, δὲν εἶναι κακένα ἀργυρόνητο δργανο τοῦ Πανσλαβισμοῦ, ἀλλ' ἀγωνίζεται γιὰ μιὰ πατριωτικώτατην ἰδέα καὶ μπορεῖ νὰ καυχήσται γι' αὐτὸν μπροστά στὶς περισσότερες Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες ποῦ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ γκαρίζουν γιὰ πατριωτισμὸ καὶ γιὰ τὸν τύφλα στὰ μάτια τους.

Ο ΚΤΗΝΩΔΗΣ

έγωισμός ἐφάνηκε μ' ὅλη τὴν ζετσιπωσιά του στὸ τρομερὸ ναυάργιο τῆς Ιθάκης. «Ολοι τὴν δουλειά τους νὰ κάνουν ἐκοίταξαν. Τὰ δυὸ βαπτόρια, πῶς νὰ φωνῇ γρηγορότερο τὸ ἔνα ἀπὸ τὸλλο. Οἱ ιδιοκτήτες τους, πῶς νὰ σώσουν τὴν περιουσία τους καὶ τὸ θύικό τους. «Η Πολιτεία, πῶς νὰ βρῇ τὸν ὑπεύυνο τῆς καταστροφῆς καὶ νὰ βγάλῃ τὴν εὐθύνη ἀπὸ πάνου της. Καὶ τὰ θύματα—ὦ, τάμοιρα αὐτὰ θύματα πληρώνουν δύλα τὰ ἔξοδα τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τοῦ κακού ζητοῦν ἐκδίκησι τὴν στιγμὴ ποῦ τὰ ξεβράζεν θάλασσα στὸ ἀκρογιάλι!

Ποιὸς τάκονει καὶ ποιὸς θὰ τοὺς τὴν δώσῃ!

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

σαλάτα ἐξακολουθεῖ ὀκόμῳ νὰ παρασκευάζεται χωρίς νὰ ὑπάρχῃ καρμιὰ ἐλπίδα πῶς θὰ τελειώῃ γρήγορα καὶ θὰ σερβίρισθῇ στὸ Πανελλήνιο πρὸς καταβρόχθισι.

Τὸ μόνο ποῦ μπορεῖ κανένας νὰ προμαντεύῃ ἀπὸ τώρα, χωρὶς νάρηγ καρμιὰ ἀξίωσι προφητική, εἶναι πῶς ὁ σοφὸς κ. Φαρμακόπουλος, ἀργά τὴν γρήγορα θὰ μᾶς ἀδειάσῃ τὴν γωνιὰ καὶ πῶς οἱ σκινίδες τῶν γιαπιῶν δὲν διατρέχουν γιὰ τὴν ὥρα κανένας κίνδυνο.

«Οποιος σᾶς λέει τίποτ' ἀλλο, μὴ τὸ πιστέψετε. Καὶ τὸ μεγαλύτερο πολιτικὸ κεφάλι τοῦ κόσμου

— "Ε, ρὲ παιδιά! καλὰ τὸ λένε πῶς μάτια ποῦ δὲν θωροῦνται γρήγορα λησμονιοῦνται.. Εἶδες ἑκεῖ νὰ ξεχάσω τὸν Κόντο ρου, ποῦ φάγαμε μαζὶ ψωμὶ κι' ςλάτι; ; "Ε, ρὲ κατακαύμενο Κόντο! Δὲν τοῦ πολιτικὸν νὰ σὲ ἴδω σ' αὐτὴ τὴν θέση· γιὰ κάτι καλλίτερο ήσουν δέξιος.. .

— Μή μ' λιές, ἀφεντικό μ' τίπτα! "Ασε με σ' τὸ χάλι μ'! Δὲν ξέρεις τί κακὸ ποῦ μ' κάνεις.. "Ας θῶνται ποῦ μ' ἔρρειν στὸν κατήφορο.. Δὲν μπορῶ τώρα νὰ σ' κραίνω.

— "Ελα 'δω, βρε γυναικα, εἶπε ο Νικολάκης ἀλλαζόντας δομιλία — ἔλα 'δω, διόσολε, καὶ μὴν τρέμης πιὰ σὲ τὸν τσιφούτη.. θὰ σὲ γυναρίσω μὲ τὸν καπετάνιο, εἶνε δικός μας..

— "Η ἀφεντική της εἰν' η κυρά σ' αφεντικό; χλιδομειαὶ ποῦ τὴν κανάμε νὰ κλαψήσῃ καὶ νὰ τρομακέτην 'μέρα τῆς γυναικιδίας μας..

— Μπρὲ τὶ κάθεσαι καὶ μοῦ φέλνεις αὐτοῦ πέρα; ; 'Γ'ω εἰμ' ἐνθουσιασμένος ποῦ μᾶς περιέστε, ἔτσι μὲ τὸν "Αι-Γιώργη, τὸν ἀσίκη! Πρῶτα πρῶτα θὰ βάλη γνῶσι· η γυναικά μου νὰ μὴ σέρνη ἀλλη φορά τὰ τζουσερικά της σ' τὰ χωρακαὶ πανηγύρια, οὗτε νὰ κάνῃ σ' τὰ χωρακαὶ φιγούρα μὲ μεταξωτὰ φορέματα.

— "Σ' πήραμε μαλάμπιατα, κεράς; τὸ μερδικό μ' θὰ σ' τὸ δάσους πίσου.. οὐλα δὲν μπορῶ, ἔτσ' τὸ

δεν θὰ μποροῦσε νὰ ξεγωρίσῃ μιὰ ἀγείρια φωτεινὴ μέσα στὸ πολιτικό μας αὐτὸν χάσι.

ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ο ΜΑΣΤΟΡΕΜΜΕΝΟΣ ΦΟΝΟΣ

· Απὸ τὸ μάστορης ἔγεινε τὸ μαστορεύω, μαστορεύει= ὁ μάστορης μὲ σκέψη καὶ φροντίδα, ὅπως τὸν βλέπομε στὴ δουλιά του ἀπάνω, σχεδιάζει κάτι τι· ἀπὸ ἔδω πέρνομε τὴ λέξη καὶ ωτοῦμεν κανέναν ποῦ βλέπομε πῶς κάτι ἀνακατώνεται. γιὰ νὰ φέρωμε στὴ μέση μαζὶ καὶ τὴν σκέψη καὶ τὴ φροντίδα ὡστε ἑκεῖνος ποῦ ωτάσεις τὸν κύριον της μαστορεύει, αὐτὸν θέλει νὰ εἰπῇ: τί σχεδιάζει σὰν τὸν μάστορη ἀπάνω στὴ δουλιά του, τι κάμνει μὲ σκέψη καὶ φροντίδα.

Στὴν καιναιρούργια αὐτὴ σημασία ὁ λαὸς ἔδωκε μάκρες περισσότερο καὶ ἔτσι δηγήκανε καινούργιες κουβέντες: Τὶ μαστορεύεις πάλι αὐτοῦ, δὲν μᾶς λές; — αὐτὸς ποῦ δὲν φαίνεται πουθενά κάτι θὰ μαστορεύῃ πάλι ε;. — τὸν βλέπεις εκεῖνος ποῦ κάθεταις καὶ δὲν μιλάς; κάτι θὰ μαστορεύῃ. — Μὲ τές καινούργιες αὐτές κουβέντες, ἑκεῖνος ποῦ τές λέσει, θέλει νὰ δείξῃ ὅτι ἑκεῖνος ποῦ μαστορεύεις ἔχει μεγάλη ἔξυπνάδα, πρᾶμα ποῦ πιστεύεις διὰ τὸ νοιάθουν δοσοὶ ἀκούνεις «μαστορεύεις»· ἡ ἔξυπνάδα αὐτή εἶναι τέτοια, ποῦ δὲν καταλαβαίνεται: εὔχηλα ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ μονάχα ἄμα δηγαίνει στὸ μειντάνι τὸ ἔργον, τότες εξαφνίζονται: οὐλοὶ γιὰ τὴν ἔξυπνάδα του· καὶ ἐπειδὴ δοσες δουλίες ἔχουνε κίνδυνο, αὐτές περισσότερο ἔχουνε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια εξυπνάδα, ὁ λαὸς δὲν ἀργήσεις νὰ τὸ μαρισθῇ αὐτό, καὶ μὲ τὸ μαστορεύων τές ξεβράζεις: αὐτὸν καὶ λαζαρά τὸν έργον: αὐτὸν τὸν έργον: αὐτὸν τὸν φόνον, καὶ εἶναι νὰ μείνῃ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό κανένας μὲ τὴν ἀντελήψη τοῦ λαοῦ, καὶ νὰ ἀγαπήσῃ πολὺ καὶ τὸν κ. Σωτηριάδη, ποῦ ἡμπόρεσε καὶ ξεχώρισε καλὰ τὴ λέξη.

Καὶ δικαὶς ωτάσεις ὁ σοφὸς τοῦ «Βεμπρός»: Λέγομε εποτὲ ὁ μαστορεμμένος φόνος; Βέβαια, διταν δὲν έρομε, δὲν λέμε.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟ ΛΕΥΚΟΜΑ ΚΑΠΟΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

1.

Κι' ἐν θάλασσα περάσετε,
καὶ

Κολάσι τῆς θάλασσας τὸ δάκρυ
στὸ γρηγούλισμα τοῦ ἄφρο,
Ρημάσι τὴν καρδία σκληρότερα
τοῦ ρουστανιοῦ σας τὸ φρού-φροῦ.

Ω θάλασσα, στὴν τριχυμία σου
έζητησα νὰ βρῶ τὸ μνῆμα.
Δὲν πέτυχα καὶ μ' ἀρπάξε
κάποιων ξανθῶν μαλλιῶν τὸ κῦμα.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(συνέχεια)

Απὸ τὰ σπέρματα τὰ σπέρματα γεννῶνται καὶ ἀπὸ τὸ καλλίον ἐμορφιά. Σὺ ἔγεννήθης καὶ ἀλλοι ἔχεις χρέος νὰ γεννήσῃς. Σύμφωνα μὲ τὴν φύσεως τὸν νόμον πρέπει γ' αὐξάνεσαι διὰ νὰ ἐπιζήσουν οἱ ιδιοί σου ὅταν σὺ δὲν θὰ υπάρχῃς. Ήστε νὰ ἐπιζῆτε πρὸς πεῖσμα τοῦ θανάτου, μέσον σ' ἐκείνους ποὺ θὰ σ' ὅμοιασουν. Εἰπε καὶ δηρίσε νὰ πλέγη εἰς ίδρωτα τὴν πληγωμένη νὰ βασιλισσα. Στὴν θέσιν ποὺ ἡταν ἔκπλωμένη εἶχε φύγη καθε σπιά. Στὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἔξητηλημένος ὁ Τιτάν τοὺς παρετήρει μὲ βλέψματα διάπυρα καὶ εὐχοῦταν νὰ σέρνῃ τὴν ἀκύρη του στὸν Αφροδίτην κοντά ὁ Αδωνίς ἀμάτη τὸν ὄμοιότητα. Ηλήνη ἔξαφνα μ' ἀμέρμινον τὸ ψόφο, μὲ βλέψματα βαριά, ἀνδήνη, ζωφωδη, τὸ μέτωπόν του συνωφρυωμένον, τὴν λαζμψιν τῶν ματιῶν τὸν ἀποβάλλων ὥσπεν ἀτμοὶ δυίχηλης ὅταν σκοτινιάζουν τὸν Οὐρανόν, δ' Αδωνίς φωνάζει : «Φύγ' ἀπ' ἐδῶ τὸν ἔρωτα δὲν θέλω ! Τὸ πρόσωπόν μου καίει ὁ Τιτάν ! θὰ φύγω !» Αλλοίμονον ! ἐκείνη τοῦ φωνάζει, ἀλλὲ γιατὶ νὰ ἡσαι τόσον νέος καὶ σκληρός ; Οποίαν δικαιολογίαν θέλεις μοῦ δώσει ἐν τῷ πορευόμενο ; Τὴν οὐρανίαν μου πνοὴν θὰ καψώ Ζέφυρον, νὰ δροσίσῃ τοῦ Ηλίου

τὴν θέρμην. θὰ σ' ἐπισκέψῃ
μὲ τὰ μαλλιά μου καὶ ἐδὲ ἀκόμη
σὲ καίει, τὴν φλόγα θὰ σύνσω
μὲ δάκρυα. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκπέμπει
δ' Ἡλίος τὰς φλόγας του. Τοποθετοῦμαι
λοιπὸν μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Ἡλίου.

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— 'Απ' δὲ τὰ δῆθε φιλολογικά μας περιοδικά μόνον τὰ «Παναθήναια» μίλησαν, καὶ πολὺ γνωστικά μάλιστα, γιὰ τὸ Μετριωτικὸ ζήτημα.

— Δὲν ἀνάβαλαν κι' αὐτά, δπως μερικά ἄλλα, νὰ μείζουν τὸν ἀλλο μῆνα, ἢ τὸν ἀλλο χρόνο.

— 'Αλήθεια! Μίλησε κ' ἢ «Διάπλασι τῶν Παΐδων» στὴν ἀλληλογραφία τῆς.

— 'Ο κ. Γρ. Ξενόπουλος ἔσπευσε νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας καὶ θυμαστάς του πῶς είναι κατὰ τῆς δημοτικῆς γνώστας.

— 'Αλλὰ καὶ τὸ δὲν μᾶς διαβεβαιώνει, μικροὺς καὶ μεγάλους, κάθε τόσο ὁ Φιλολογικὸς αὐτὸς ἀνεμόμυλος!

— Μᾶς θύμησες κάποιος φίλος μας κ' ἔνα ἄλλο σπουδαίστατο γιὰ τὸν κ. Μιστριώτη :

— 'Ο σαρδικὸς ιεροφάντης τῶν Εμπουσῶν μίλησε ἄλλοτε, σὲ χρόνια περασμένα, μ' ἐνθουσιασμὸ στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ τὰ δραματικὰ κατασκευάσματα τοῦ λογίου μπαρμπέρη κ. Μελισσώτη.

— Καὶ τὰ δράματα' αὐτά είναι γραμμένα στὴ δημοτικὴ γλώσσα.

— 'Ο κ. Μιστριώτης δὲν ξουρίζεται γιὰ νὰ πῆ κανένας πῶς μιλῆσες ἔτσι γιὰ νὰ μὴ πληρωτῇ τὰ ξουρίστικά στὸν κ. Μπαρμπέρη.

— 'Οποιος δὲ διέβασε τὰ ἀδάνατα ίντερβοῦ τοῦ Κανελλίδη γιὰ τὴ γλώσσα, ποὺ μιὰ δόλωληρη ἔδορμαίδα δημοτικώνται τῷρα στὸν «Καιρῶν», ἔχει χάττει.

— Δὲν περιγράφεται, τὸ τί λέει ὁ φιλορότατος κύριος γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ποὺ τὸ ξέρει σσο καὶ μείζουμε τὰ Γιαπονέζικα.

— 'Αποροῦμε μονάχα πῶς δὲν ξέρεται η κυκλοσορία τῶν «Καιρῶν» στὸ έκατοντάμερο ἀπὸ τὴν ήμέρα ποὺ διευθυνθήτης τους ἀποφέτισε νὰ κάμη ἀνάγνωσμα, σὲν τὴν «Πάπισσα Ιωάννα» νὰ πούμε, τὴν γνώμη του.

— 'Απόδειξε τρινή πῶς οἱ Ρωμαῖοι δὲν μάθαμε ἀκόμη νὰ ἔχτιμοιμε τὰ καλὰ καὶ τὰ φαιδρὰ πράματα.

— Κοι μιὰ ἀπάντηση ποὺ τὴν χρωστοῦμε στὴν τεμνὴ κ' ἐντιμοτάτη 'Αθηναϊκή ἐφημερίδα, «Ἐσπερινή» γιὰ δοσοὺς μπαινιγμούς ρίχνεις ἀδιάκοπα:

— 'Ο «Νουμᾶς» ἐκδίδεται μὲ Ρούσσικα ρούσλια. Θέλει τίποτ' ἄλλο;

— 'Αν θέλῃ, εἴμαστε προσυμότατοι νὰ τῆς ἔξηγήσουμε «καὶ τὰ λοιπά ποὺ ἀφήνει ἀτυμπλήρωτα σ' ἔνα φύλλο τῆς.

Ο ΙΔΙΟΣ

παραγεμισμένη, καὶ μ' ἔνα κερρίτες φοβερὸ σχίσθηκε ἀπὸ πάνω ἵσα μὲ κάτω, ἀφίνοντας ἀπὸ πίσω του νὰ κρέμωνται δυὸ σημαίες. Τὸ κακό ἡτανε ποὺ δὲν φοροῦσε γιὰ τὴ ζέστη καὶ σωβρό . . .

— Γιούχα ! φωνάξειν οἱ κλέφταις σκαμένοι σ' τὰ γέλοια τὴν ώρα ποὺ δὲν δάσκαλος, μὲ τὸ τούριο ἀρχηγὸν πνιγμένο σ' τὸ στόμα του, στριφογύριζε σαστισμένος, κρατῶντας σ' τὸν χέρι τὸ πασαλειμμένο φέσι του καὶ γυρεύοντας μὲ τ' ἄλλο νὰ συμαζέψῃ τὴ βράκα.

— Κύττα ἔκει τοῦ δικόλ' τὴ γέννα ! Δὲν τῶπα πῶς κατ' ουρέται σ' τὴ βράκα ; κύττα, καπτάνε μ' τι σ' πέρφτ !

Καὶ μαζέψεις ὁ Γιωργούλας τὰ χαρτιά μὲ τὸ χαντζάρι καὶ τ' οὐργοτάραχο, ποὺ δέν ἡτανε τυχερὸ νὰ τὰ φάγῃ ὁ ἐπαρχος... οὔτε καν ἀπὸ τὴ βράκα βγαλμένα !

— 'Αστε τουν πιὰ τὸν δάσκαλο, ὅρε παιδίδικ', ἀστε τουν νᾶγκτε τὴν εὐκὴ τσ' Παναγιῆς ! 'Αστε τουν τὸν ἔρμο ! Βίναι καλὸς δάσκαλος, οὐ μαύρος; τοὺν είχαμε σ' τὸ χωρί μας κι' ἔμαθ' οὐλα τὰ πδαὶ νὰ ληγεῖ τὸ φργάρη, σλήνη ! — Φωνάξει μιὰς γερή ποὺ παρέκει καθώτανε, σήκωντας μ' ἀγανάχτησι τὰ χέρια τῆς.

— Ο πνούψιος καπτετάνιος συγκενήθηκε, φαίνεται,

ἀπὸ τὸ καττόρθωμακ αὐτὸ τοῦ δάσκαλου καὶ γρήγωρά ἔδωσε τέλος σ' τὰ βίσσανέ του. — 'Αιντε, ὅρε, εἶπε, παῦτε πιὰ τὰ γέλοια ! Πάσι νὰ ξουριλαθῇ ὁ ἀμύοιρος ... Πάσσαι, σταυρούμανε, σὺ ποῦ τὸν ξέρεις ἀπ' τὸ χωρί σ' ... νὰ μιὰ βελόνα καὶ κλωστὴ, νὰ τοῦ σουβλορράψει τὴ βράκα. Ντροπῆς εἶνε !

Βρέθηκαν σ' τὸ σελάχι τοῦ καπετάνιου τὰ χρειαζούμενα γρὰ τὸ ραύψιμο. Δὲν ἡτανε ἡ βέβαια, περιφημη ράφτρα τὴ γρήση, μὲ πάνω κάτω κατάστρεψε νὰ συμμαζέψῃ τὸ δάσκαλο... — 'Ετσι τοῦ πῆγε πιὰ τὸ δάσιον η ψυχὴ σ' τὸν τόπο τῆς. Βεβιωμένος πῶς τὸ κεφαλί του ἡτανε καλὰ στερεωμένο, πῆρε τὸ κουράγιο νὰ ξεπλύνῃ σ' τὴν πηγὴ τὸ μούτρό του, πῶς σὰν τὸν ἥλιο γυριζεῖς ἀπὸ τὴν γλύτσασι. Σᾶν πλύθηκε καὶ ξεσκονισθήκε, ἔβαλε στραβὰ τὸ φέσι του, μούσκεμμ' ἀκόμη π' τὸ πλύσιμο ποὺ τούπανε, καὶ πῆγε τὴ περήφανα νὰ κάτση σιμὰ σ' τὸν παπ παὶ καὶ τὸν Κύρ Νικολάκη, θέλοντας νὰ δειξῃ πηγὴ πιὰ θέσις ταριχεύει σ' τὴ λογιάτη του.

— 'Ορε παιδίδικ', εἶπε χαμογελασμένος δ' καπετάνιος, τι κάτσητε μὲ τὸ δάσκαλο σὸν τὸν χατζένγκα. 'Ο ἥλιος πάσι μισούρωνας οὐλ' πεινάμει κι' δ' δάσκαλος πτύτερο, ποὺ 'χασ' τ' αὐγὰ μὲ τὰ καλάθια... — 'Αιντε ρέ ! βάλτε τε' ἀνθρώπες σ' τοὺν ξεκιους ... φέθηκαν οἱ ἔρμοι ! Βάλτε τε' μισούς πισ' ἀπὸ τὴν

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΣΗ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Φίλε Νούμα.

'Απ' ὅλα τὰ νόστιμα ποῦ λέγτηκαν καὶ γράφηκαν γιὰ τὴ γλώσσικη (κ' εἶναι πάρμπολλα) παίρνει, θερρῶ, τὸ βραχεῖο ἡ πρακτήρικη ἐκείνη τῶν ἐρτά παλικαριῶν τοῦ Πανεπιστημίου ποῦ ζγινεν 'Επιτροπὴ γιὰ νὰ κανονίσουν τὸ ζήτημα.

Προσκαλοῦν τὸν 'Ελληνικὸ λαὸν νὰ σηκωθῇ νὰ διαφεντέψῃ τὴ γλώσσα ΤΟΥ, δηλαδὴ τὴ γλώσσα τοῦ Ημερογάνων !!!

Βέβαιο πῶς ὁ 'Ελληνικὸς λαὸς θὰ εἶναι ὅλος στὸ ποδάριο διὰ τώρα, καὶ θὰ μαζεύεται στὰ πρόθυρα τοῦ Πανεπιστημίου πραγουδῶντας.

'Ο 'Ολυμπος καὶ ὁ Κίτσαβος τὰ δύο ὅση ἐσίουσι, Τὸ μὲν ἐπὶ ξέρεταιν ἐπαιρόμενον, τὸ δ' ἐπὶ πυροβόλοις.

Στρέφει τὸν λόγον ὁ γηραιός 'Ολυμπος πρὸς τὸν [Κίτσαβον] καὶ δὴ λέγει, Τί μὲ λοιδωρεῖς, ὃ ὑπὸ Τούρκων πεπατημένει Κίτσαβε ; 'Ο Περίκλυτος 'Ολυμπος εἰμὶ ἐγώ, 'Ο δύο μὲν καὶ τεσσαράκοντα μετρῶν ἄκρας, ἔχηκοντα δὲ [χρήνας, Νῦ δὲ καὶ Φρενοκομεῖον προσκτησάμενος, κτλ. κτλ.

Πάντα δικός σου

Α. Ε.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΔΕΛΟΠΟΥΓΟΙ

'Αγαπημένεις μου Νούμα,

Μιὰ Κυριακή—τὴν ἀληημόνητη Κυριακή ποῦ δὲ οι Μιστριώτης ἀνέλαβε νὰ γνωτικώῃ τὴ γλώσσα τῶν προγόνων μας — πωαὶ πρωὶ περνοῦσι παρὰ πέρα τὸν ἄγορά καὶ εἰδίκα πολλοὺς ἀνδρῶπους μὲ τὸ καπέλλο στὰ γέροια καὶ εἰγανε περιτριγυρίσεις ένα Βδελλόπούλο (παραγωγὴ ἀμφίβολος) ποῦ ητανε ἀνεβασμένος σὲ μιὰ γκαρέκλα καὶ ποῦ καὶ τοὺς ἔχηγγούσε τὸ Βάγγελιο. — Σοῦ λέω δὲ ἔτος μεταπτικὰ καὶ χωρίς νὰ τὸ μάθῃ κανένας πῶς διαθρησκευτικής εἶναι Εύσηγγελιστής

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Σοδία. Ξέρεις; 'Η Πώπη ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸ Γιάνη, μὰ τὸ κρατοῦντα μυστικό.

Κωνσταντίνος Νάσι, τὸ ξέρω μου τῷτε δι Γιώργης.

- Τὶ δύσκολο ποῦ εἶναι νὰ συνάξῃς χρέη σήμερα!
- Τι; γρέη σύναξες;
- Ογκι, μὰ ηρθενε κάμπισοι γιὰ νὰ τοὺς πλερώσω.

Πατέρας καὶ γιὸς ταξιδεύαντα σὲ καράβι, καὶ τοὺς ἔπιασε ἡ θάλασσα. Τοῦ πατέρα τοῦ πέρασε γλήγορα. 'Ο γιὸς δύμας τόσο ὑπόφερνε ποῦ κατάντησε νὰ πέσῃ ἀνάσκελα καὶ νὰ βυθιστῇ σὲ εἶδος ἀπάθεια. 'Ο Γιατρὸς τοῦ πλοίου, μὲ τὴν ίδεα πᾶς ἵσως ἡ τρομάρα τοῦτο γιατρέψῃ ἔρχεται καὶ τοῦ λέσι.

— Ο πατέρας του ἀπέθανε.

— Τύγη ποῦ τὴν εἶχε! ἀποκρίνεται δι γιός.

'Υπάλληλος. 'Επειδὴ καὶ παντρεύομαι σὲ λίγες μέρες, ἀν μπορούστε νὰ μοῦ μεγαλώσετε τὸ μισθὸ λιγάκι..

Κύριος. 'Αδύνατο, παιδί μου. Νὰ σου πῶ δύμας τὲ μπορῶ νὰ σου κάμω. Ήτά σ' ἀρίνω νὰ φυγήσης νωρὶς τοὺς πρώτους τρεῖς μῆνες; τῆς παντρεῖας σου, καὶ θὰ σ' ἀφίνω νὰ μένης ἕργα κατόπι, ποῦ θὰ θέλης ἀφορμή.

Πηγαίνει δι Μπάρμπα Γιάνης στοῦ ζουγράφου καὶ τοῦ λέσι νὰ τοῦ ζουγραφήσῃ τὴν εἰκόνα του, μὰ νὰ μήν τοῦ γυρέψῃ πολλά.

— "Οχι δὰ τόσα, φωνάζεις, σὰν ἔκουσε τὴν τιμῆ.

Τόνε βεβαιώνει δι ζουγράφος πῶς πολὺ μέτριο ποσὸ τοῦ ζητᾷ.

— Καὶ γαὶ πόσα θὲς ἀν σου φέω ἐγώ τὴν μπογιά; ρωτάει τότες δι Μπάρμπα Γιάνης.

Εἶπε δι γιατρὸς τοῦ κύριο Γιώργη νὰ πένη ἔνα κρασί κάθε φορὰ ποῦ τρώει.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα;

Τρώει δέκαπέντε φορὲς τὴν ἡμέρα.

Η γυναίκα. "Αν εἶναι ἀλήθεια πῶς κάθε μόριο τοῦ κορμοῦ μας ἀλλίζει κάθε ἐφτά γρόνια, δὲν εἴμαι τώρα ἔκεινη ποῦ παντρεύτηκες.

— Ο θάνατος. Τὸ ὑπόθεσα αὐτὸν καὶρό τώρα.

Ο δραματογράφος. Καὶ πῶς πάει τὸ δράμα μου, κύριε Διευθυντά; Τὸ δεχτήκανε;

Ο θεατρώνης. Καὶ τὰ τρία μέλη τῆς 'Επιτροπῆς τὸ διάβασαν καὶ θέλουν νὰ δηγάλουν μὲ πράξη.

Ο δραγ. Μποροῦσε νὰ εἶναι καὶ χειρότερα.

Ο θεατρ. Μὰ δυστυχῶς δι καθένας θέλει νὰ δηγάλη κι' ἀπὸ μιὰ πράξη.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

γιὰ νὰ μὴ σιχαίνονται ἵσως οἱ μεσαφιέροι του, τόκοφε δι καπετάνιος σὲ μικρά, μικρά κομματάκια, τὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν σούδλα, ἔνα ἔνα, καὶ τὰ μοίρασε μὲ λιγάκι μικρὸ ψωμὶ σ' ὅλους, κάνοντας δέρχη ἀπὸ τὸν παππῆ καὶ τὸν ἀφέντη καὶ τελείωντας σ' τὸ δάσκαλο καὶ τὴν γρηγὸ του. 'Επειτα ἔνα κρασὶ ἀθίναστο, μὲ τὸ χρόνια καὶ τὴν μυρουδιὰ τοῦ τρανταρύπου, κεράσθηκε σ' τὴν ίδια τὴν σειρὰ μὲ τὴν τσούτρα, καὶ μὲ μιὰ γουλιὰ πολλοὶ διεχθίσαντε καὶ τὰ τρομάρεις καὶ ζημιές κι' ἀργοπορέματα . . .

— Ο οίνος εύφραίνει τὸν καρδιάν ἀνθρώπου — εἰπ' ὁ δάσκαλος γλεῖφοντας τὰ χεῖλα του.

— Θερόω, δάσκαλε, τούπε δι κύριο Νικολάκης, πῶς θέτερ' ἀπ' όποιο τόκρος πόρα πολὺ μοῦ τσλεύεις. Μπαζ καὶ χοροπηδάσει ἀκόμη κατὶ τὶ σ' τὴν βράκα σου:

— Α δι, τσύριε, διαμαρτυρήθηκε 'κείνος, διο κομμάτια ἥτανε, νὰ σᾶς χαρῶ, καὶ τὰ διο μοῦ πέσανε.

— Ετοι ἔ: συμφορὰ ποῦ τὴν ἔπαθες, κακόμαιρε!

— Ούλα εἰν' ἔτμα! — φώναξε δι Γιώργοϋλας — Στρώσαι τραπέζη καὶ κατεβάσαι τ' ἀρνιά, τεφρίκια πράσιματα!

— Γιάσ σας, ἀδέρφια, νὰ μὲ βγαλτ' ἀσπροπόρσωπο! 'Οριστ' ἀφέντη, δρίστε παππᾶ μ! Κάθε φη-

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ! 312,140 δραχμᾶς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπέζομεστού κ. Ιω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτες του. 'Ητοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὄμοιοι γιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 312,140 δραχ.

— Ο κ. Ιω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχ. 'Επιθυμεῖ δὲ ἵνα συμμετάσχωσι τούτων πάσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὑποβιβάζει τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης εἰς δραχ. Καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιστούγεν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχηρὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντας θὰ κληρωθῇ μετ' ὄμοιοις ὄμοιοις τις καὶ τὶς χαρὲς νὰ εἶναι νὰ πρώτη μὲ τὰς 70,000 χρυσᾶς δραχμᾶς τὴν 19 Δεκεμβρίου ἐ. ξ., ὅπε γενήσεται νὰ κλήρωσις.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ: ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1904. Μιὰ φύγωσι ἔχει δι κ. Σκόκος: Νὰ λέη κάθε χρόνο πῶς τὸ καινούργιο του ἡμερολόγιο εἶναι καλύτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἡμερολόγια τῶν περασμένων χρόνων. Μ' αὐτὸν ἀποδίγεινε πῶς πασκίζει νὰ τὸ κάμη καλύτερο, ἀδιάφορο κι' ἐν δὲν τὸ κατορθώνει πάντοτε. 'Η προσπάθεια ἀξίζει κατέ. Καὶ τὴν προσπάθεια δὲν ἡμπορεῖ κανένας νὰ τοῦ τὴν ἀνηθῆ.

Καὶ ἔνει καὶ τὸ φετεινό του ἡμερολόγιο. Πλούσιο καὶ σὲ ὅλη καὶ σὲ εἰκόνες. 'Αν εἶναι καὶ μερικὰ περιττὰ ἐκεῖ μέσα, δὲν πειράζει. 'Αλλὰ κι' ἀπὸ ποιὰ δουλειές, λείπουν τὰ περιττά; Γεὰ νάρμενήτη ἔνα καράβι, χρείζεται καὶ σαβούρα. Καὶ γιὰ νὰ πάγη μπροστά, ἐμπορικῶς πάντας μιλάμε, καὶ μιὰ ἐπιχείρησι τέτοια, σᾶν τὸ ἡμερολόγιο, πρέπει νᾶχη περιβόρια κι' αὐτῆ. 'Η ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ σαβούρα τοῦ φετεινοῦ ἡμερολογίου του εἶναι λίγη, πολὺ λίγη, καὶ τὸ καθαρὸ φορτίο, ἀρκετό. 'Ενας λόγος λοιπὸν σπουδαίωτας γιὰ νάρμενήτη τὸ ἡμερολόγιο του Σκόκου ἀπὸ δύος εἶκενους ποῦ ζέρουν νὰ ἐγτιμοῦν τὰ καλὰ βιβλία.

— Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ ΚΑΙ ΑΓΚΑΘΙΑ. 'Ο τίτλος συγγενεύει λίγο μὲ τάγκαβια καὶ τοὺς τρίβολους τοῦ Judas Errant, ἀν καὶ τὸ περιεχόμενο τοῦ κομψοῦ βιβλίου δὲν ἔχει καρμιὰ συγγένεια μὲ τὰ ζωτανὰ καὶ λεβέντικα διηγήματα τοῦ ἀγαπημένου συνεργάτου μας. 'Ἄς εἶναι. Καὶ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Δημητρόπουλου διαβάζεται μὲ κάποια εὐχαρίστησι, ἀφοῦ δύο κι' ἐν δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ βιβλία ἔκεινα ποῦ σημειώνουν κάποιο σταθμὸ στὴ φιλολογικὴ φυσιογνωμία μιὰς χώρας, δὲν εἴναι δύμας κι' ἀπὸ τὰ βιβλία ἔκεινα τὰ ἀνούσια καὶ τὰ φκιασιδωμένα ποῦ τὰ παίρνει κανένας στὰ χέρια του γιὰ νὰ γειτουρηθῇ.

ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ ΜΑΣ

Τὴν ἐσπέραν τῆς 21 Νοεμβρίου δι κ. Δ. Γιαννούλατος ώμιλησεν εἰς τὸ Σύλλογον τῶν Ἑμπορούπαλλήλων Σύρου περὶ ταχυδρομείων. 'Ο γάρος τοῦ Συλλόγου εἶναι μικρός, ἔλλος ἐν τούτοις οὐδέποτε ἔλλος τῆς τότε κατάστασης. Πελλοὶ δὲ ἀνεγέρθησαν μὴ ὑπάρχοντες ποὺ νὰ σταθεῖσιν. 'Η ιδιαίτερη περήφραση, διὰ τοῦτο πολλὰ χειροκροτήματα καὶ τυγχαντήρια ἔδειχθη, μετά τὸ τέλος τῆς ὥμιλησης.

Περιστεραφῆ δὲ καρίων εἰς τὴν τελειότητα εἰς τὴν ὅποιαν ἔφεσε τὸ ταχυδρομεῖον κατὰ τοὺς τελευταῖς γέρους καὶ εἰς τὰς διαφέρουσας εὔκολικας τὰς ὅποιας ἔχουν μὲ τὸ ταχυδρομεῖον οἱ πολῖται ἔξοδευοντες πολὺ διλίγχι, ἀπέναντι τῶν μεγάλων γηηατικῶν θυσιῶν τὰς ὅποιας καὶ την πρόσημης πορείας πολλοὶ περιπολούντες.

ΣΥΡΙΑΝΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κωνστ. Ανθ. Καλὸ τὸ περῶ, μὰ περιενούμενοι κανένας καλύτερο. Στείλεται μας. — κ. Κ. Μακ. Η. Κέρκυρα. Στείλεται τὴν «Τρισεύγενη» τοῦ Ηλεία.

Γράψτε μας ἀν τὴν πήρατε. — κ. Αλεξ. Πανταζῆ Τί ἔγινες, βρὲ ἀδερφέ; 'Ανοίξεις ἡ γῆ καὶ σὲ κατάπιε; — κ. Κ. Κώστα Καρυοφύλλων. Δὲν μᾶς ἔστειλατε ἀκόμα τὸν Βαλαράτη.

— κ. Αναστ. Μιστρ. Τέλονται μεταφράσεις πολλοί. Δὲν μᾶς στέλνετε κανένας έλλος; — κ. Γλωσσοκοπάνα Τὸ διεβάζατε 'Ο κ. Μιστρώτης, κατὰ τὴν «Πωάτια», θύπη τὸ γλωσσικόν ζήτημα εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν του. 'Αροῦ 'Επτόπε δι Γέροσιν δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νᾶχουμε γιὰ τὸ θεράπευτη.

Καὶ τὸν καρδιάν του τὸ φύλλον τὸν θεράπευτης. — κ. κ. φοιτητές. Στείλεται μεγάλη πολλά γιὰ τὸ θεράπευτη τοῦ θεράπευτης.

— κ. Εύμενίδην Μᾶς ἔρωτας ἀν εἴης ἀκόμη δεκτὰς έργα δραματικὰ στὸν Κουρμαλίδειο διαγωνισμό. Δὲν ξέρουμε. 'Ερωτήσατε τὸν κ. Πολ. Δημητρακόπουλο. 'Εμεὶς ξέρουμε μονάχα πῶς δι Κουρμαλίδης ἐπροκήρυξε διαγωνισμὸν γιὰ νὰ βαρύνεται τὸ ζαχαροπλαστεῖο του καὶ πῶς δι θεράπευτης παρεξήγησε τὸν διαγωνισμὸν κι' ἀντὶ νὰ στείλη στὸν κ. Κουρμαλίδη ένα τέλος ζαχαροπλαστείου, έστειλε ἔνα δράμα του ἀπὸ τὶς χιλιάδες πολλοὶ μέσα στὸ συρτάρι του καὶ τὶς προορίζει γιὰ τὸν Δασσάνειο. Τίποτ' ἄλλο.